EVA URBANÍKOVÁ

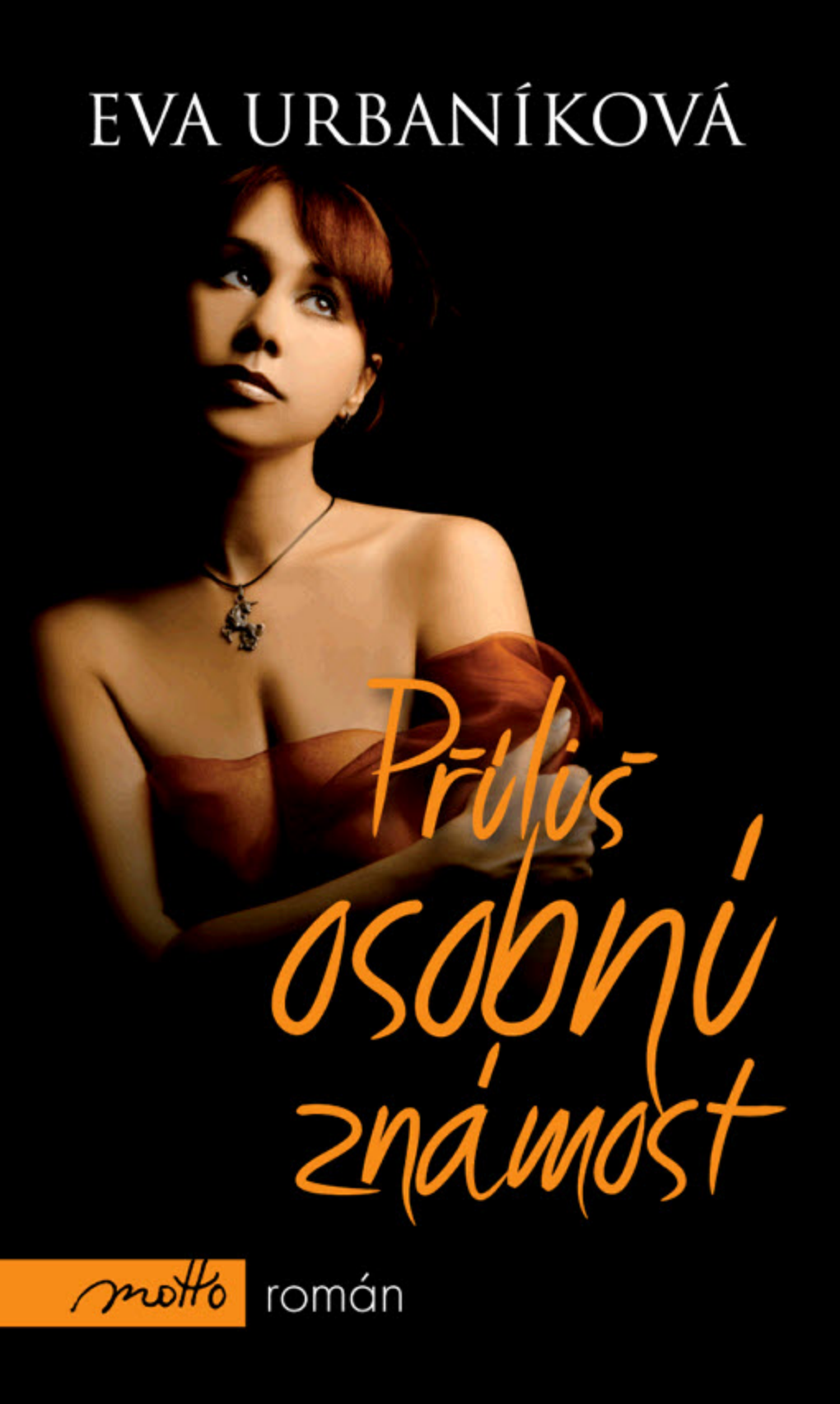

Příliš osobní známost

motto román

MOTTO

EVA URBANÍKOVÁ

Příliš osobní známost

Praha 2011

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2010
Translation © Miluše Krejčová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-563-7

Evitapressu,
mým milovaným spolupracovníkům

1.

Že jsem vcelku zralá žena, jsem zjistila díky jednomu časopisu. Byl to anglický týdeník s velkými fotografiemi na špatném, skoro průsvitném papíru, ale u moře to člověku nevadí. Na dovolené vždycky čtu časopisy v angličtině, cítím se aspoň trochu inkognito mezi slovenskými rodinami s otrávenými otci, ukřičenými dětmi a matkami, které při věčném natírání svých potomků ochrannými faktory zapomínají v plavkách zatahovat břicho a vypadají nehezky. Kromě toho, když máte v rukou něco, co má slovenský název, dost často na vás ty zoufalé matky ukazují prstem se slovy:

„Tahle teta si tě vezme, když nebudeš poslouchat," a chtějí, abyste se přestali věnovat své relaxaci a abyste spolu s nimi začali vychovávat jejich potomka s modrými rty, který vlastně nedělá nic špatného, jenom chce být pořád ve vodě.

Nemluvím anglicky nijak zvlášť dobře, ale ovládám tento jazyk natolik, abych pochopila

pointu článků a článečků v bulvárních časopisech, které nabízejí trafiky podél kilometrových promenád. A v italském Lide di Jesolo mají od britského *OK* po americký *In Touch* všechny bulvární plátky.

V jednom z nich jsem si zaškrtla odpovědi na deset otázek.

1. Ano, dokážu říct NE bez výčitek svědomí.
2. Ano, pravidelně snídám.
3. Ano, je mi víc než třicet a raději sedím doma s kamarádkami u vína, než abych se svíjela napůl opilá u tyče v zakouřeném baru.
4. Ano, zbavila jsem se všech energetických upírů ve svém okolí.
5. Ne, nechci dokonalého muže, neboť takový neexistuje.
6. Ano, chodím k volbám, protože si myslím, že je to důležité.
7. Ne, nemám rodinu, ale pokud potkám normálního chlapa, ráda se rozmnožím.
8. Ano, moje práce mě naplňuje.
9. Ano, s matkou mám dobrý vztah a už nemám potřebu mít před ní tajemství.

10. Ne, nepoužívám prezervativ, ani když se ocitnu v posteli s mužem, kterého znám jen chvíli.

Kromě poslední odpovědi jsem z toho vyšla jako zralá žena s ustálenými názory a pozitivním postojem. Tak dobře, děkuju. Tato image se mi docela líbí. Spokojeně jsem zavřela časopis, na jehož obálce se potácela zfetovaná Amy Winehouse, vstala jsem a lehátko nasměrovala tak, abych měla tvář ve stínu. Jinak by mi na ní naskákaly nechutné červené krupicové pupínky a Simona by to komentovala dvojsmyslnými narážkami na moje pracovní nasazení, na můj nepravidelný sexuální život a na to, že piju málo vody.

„Chceš špric?“ zeptala jsem se jí a ona na vedlejším lehátku přikývla.

Vždycky jsme na dovolené pily špric. Nevím, jak se to píše ani co všechno do toho míchají, ale je to dobrý, slabý, trochu hořký oranžový alkoholický nápoj, který můžete s kostkami ledu pít na litry.

„Rovnou dva?“ otázala jsem se a ona znovu přikývla. Ani se na mě nepodívala.

„Dobře, přinesu,“ odpověděla jsem, natáhla se pro peněženku plnou drobných a na hlavu jsem si nasadila velký klobouk. Už bylo téměř poledne, slunce stálo vysoko, pálilo jako o ži-

vot a vyhánělo početné rodiny do hotelových pokojů. Aspoň bude dvě hodiny trochu klid. Počkala jsem, než se mezi slunečníky prodere starší pán s nafukovací matrací ve tvaru krokodýla, a rozběhla jsem se k bufetu.

Au, au, au, usykávala jsem skoro nahlas, když jsem bosýma nohama přebíhala po žhavém písku, rychle jsem skočila na dřevěný chodníček, který až tak nepálil, podívala jsem se na bolavé pravé chodidlo, ztratila přitom rovnováhu a z peněženky se mi vysypaly všechny mince. Zaklela jsem, v dřepu jsem je začala lovit v pálícím písku, a překážela jsem tak na úzkém chodníčku všem, kteří urychleně opouštěli pláž s plnýma rukama kyblíků, lopatek, nafukovacích kruhů, osušek a dětských županů.

Netušila jsem, že mě se zájmem sledují dvě modré oči.

Celou cestu tam i celou cestu zpět. To jsem měla v rukou podnos se čtyřmi skleničkami a s talířem tuňákových sendvičů. V podpaží jsem tiskla peněženku a ten krátký úsek po rozžhaveném písku jsem podivně přeskákala, neboť jeho teplota už byla nesnesitelná.

Nebyl to chlap. Takový, co jen leží a nudí se, proto sleduje pěknou holku v bikinách. To by bylo jednoduché, klasický prázdninový scénář…

„Přinesla jsem oběd," slavnostně jsem oznámila Simoně, která byla ve stejné poloze, v níž jsem ji nechala, a ubrouskem jsem utírala nápoj, co se na podnos vylil při mém poskakování po rozpálené pláži.

„Super," řekla.

Vzala si z mé ruky plnou skleničku, sedla si do tureckého sedu, napila se a podívala se na sendviče.

„S tuňákem?"

„Uhm," přikývla jsem s plnými ústy.

Zamračila se.

„Je to čerstvé?"

Polkla jsem a pokrčila rameny:

„Uvidíme."

Simona se usmála, natáhla se pro teplé bílé pečivo a s chutí se do něj zakousla.

„Mňam," prohlásila, když první sousto skončilo v jejím žaludku.

Seděly jsme na lehátkách, potichu jedly sendviče, zapíjely je oranžovým nápojem s hromadou ledu a pozorovaly klidné moře bez vln.

I můj život byl klidný a bez zbytečně rušivých vln.

Aspoň podle testu v časopise, který splácala nějaká praktikantka v Londýně, aby vyplnila volné stránky prázdninového čísla.

Vcelku vyrovnaný život.

Dost vyrovnaný na to, aby se mohl změnit.

2.

Ty modré oči mě sledovaly stále. Nevěděla jsem o nich ani jsem ten pohled nezachytila, ale zpod slunečníku, kde byla schovaná před největším sluncem, měla dobrý výhled a možná tam vítr zavál i útržky našich vět, když jsme se Simonou prohodily pár slov. Opravdu jen pár. Nepotřebovaly jsme příliš diskutovat, za těch dvacet sedm let, co jsme se znaly, jsme si řekly všechno už dvakrát. Navíc Simona byla trochu melancholická, trochu smutná a tichá, nemělo význam rušit ji, když si v hlavě dávala do pořádku celý svůj předcházející i další život. Stačilo nosit jí skleničky se špricem a střídat je s trochou jídla. A sem tam jí podat Daylong, aby si natřela pravý metatarsus – což je vlastně nárt, ale ona jako masérka nazývala části těla pouze odborně, takže si nenatírala nárt, ale metatarsus, protože jí pořád vyčuhoval ze stínu a měla ho úplně rudý.

„Ten Mario se podobá Stanovi," ukázala bradou na italského animátora s bradkou, který spolu s ostatními z hlučné bandy mladíků, co

bavili turisty a předcvičovali vodní aerobik, zakrýval před poledními paprsky plachtou celou aparaturu.

„Hm," pokrčila jsem nejistě rameny, protože Mario se jejímu bývalému manželovi vůbec nepodobal. Ale když na někoho intenzivně myslíte, tak si ho převtělíte do kohokoli. Třeba i do nejkrásnějšího animátora na pláži.

„Stano v mladém vydání," pokračovala Simona, „jako přes kopírák."

Podívala jsem se na ni, jestli jí slunce nepálí i na hlavu.

Nepálilo.

„Je ti smutno?" zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou:

„Ne, jenom mi ho připomněl."

Pravda je taková, že Stano chyběl i mně. Nebylo mi smutno, ale chyběl mi, tak jako vám chybí starý soused, vedle něhož léta žijete a on potom najednou umře. Chyběl mi, protože byl součástí našich společných dovolených každé léto. On, Simona, jejich syn, co mu bylo nedávno třináct let, a já. Zvláštní kombinace, vím, ale fungovala. Oni přes den zapadli do denní rutiny ostatních rodin včetně polední siesty v hotelovém pokoji, já jsem ležela na pláži, pila šprice, četla americký bulvár a pod slunečníkem dospávala celý rok stresu v práci. Po večeři jsme ušli pár kilometrů po pro-

menádě, každý snědl tři velkoryse naložené kopečky zmrzliny, vypili litr vína a Simona někdy zpívala karaoke. *Stand by me* od 4 The Cause. Trochu falešně, ale s velkým nasazením. Malý jí tleskal a my se Stanem jsme se usmívali. Na zpáteční cestě domů jsem v Autogrilu těsně před rakouskými hranicemi nakoupila jablečné koláčky v úhledných sáčcích pro kámošky v kanceláři a špenátovým panini jsem se s Itálií rozloučila.

Rok co rok.

Nic víc, nic míň.

Žádné adrenalinové zážitky.

Nic.

Prostě pohoda.

Znaly jsme se se Simonou od pravěku, tedy od první třídy na základce. Dětství v jednom činžáku, v jedné třídě – byly jsme jako sestry. I proto nám ty společné dovolené nepřipadaly divné. A Stanovi už vůbec ne.

„Masáž?“ zastavila se u nás malá shrbená Číňanka, oblečená v dlouhých černých kalhotách, bílém tričku a teniskách Made in China.

Zavrtěla jsem hlavou. Jsem háklivá na to, kdo se mě dotýká.

„How much is it?“ zeptala se Simona, která se nechala masírovat všude a kýmkoli – profesionální deformace.

Číňanka zahuhňala nějakou cenu, Simona